

Duifs

boek over

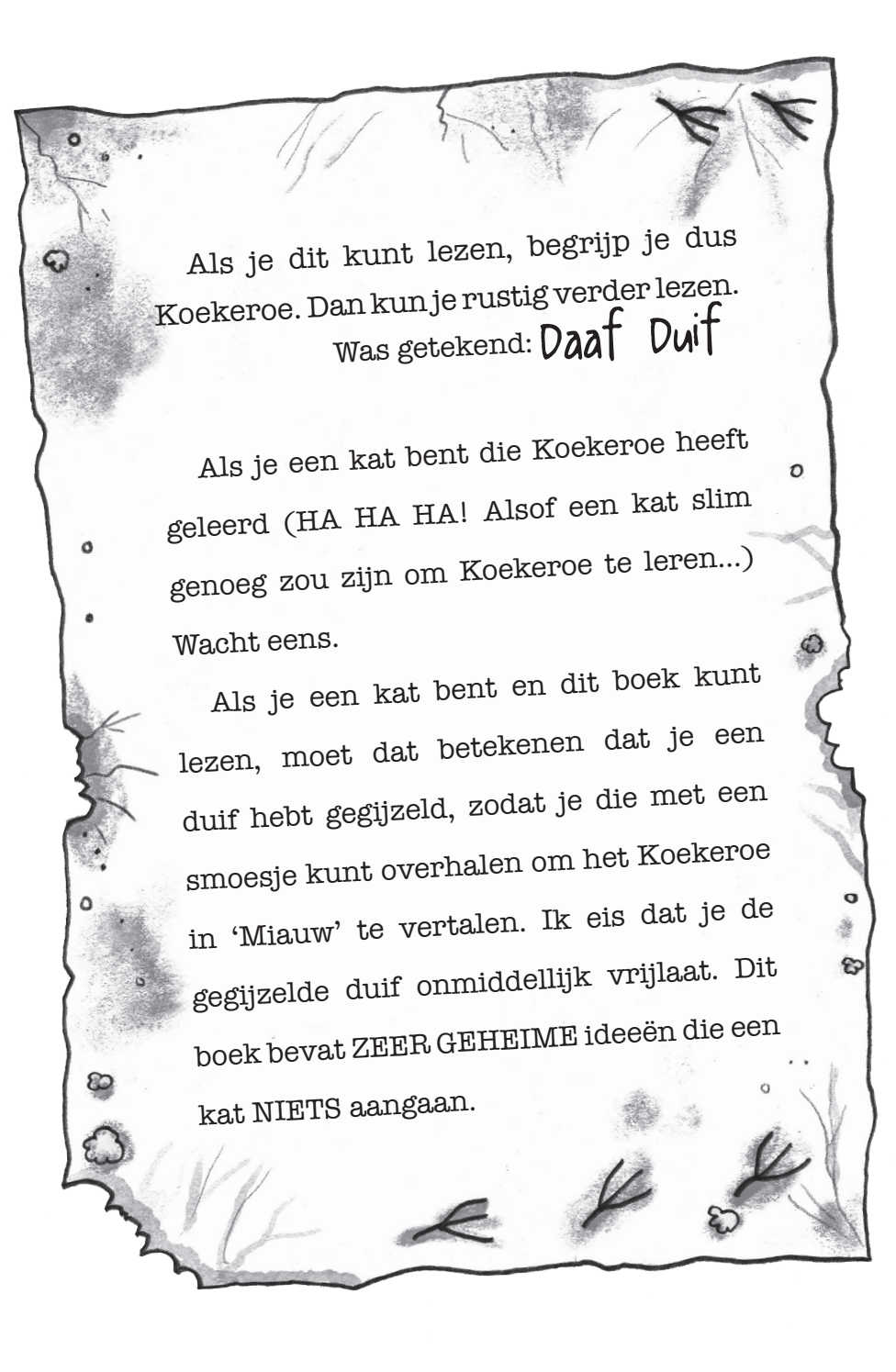
hoe je omgaat met
kattige katten en (bijna) al
je veren houdt

door Daaf Duif

Uitgetypt door Dribbel Duif op
Swapna Haddow's
oude typemachine uit de schuur

Met tekeningen van ereduif
Sheena Dempsey

FONTAINE KINDERBOEKEN

Als je dit kunt lezen, begrijp je dus
Koekeroe. Dan kun je rustig verder lezen.

Was getekend: **Daaf Duif**

Als je een kat bent die Koekeroe heeft
geleerd (HA HA HA! Alsof een kat slim
genoeg zou zijn om Koekeroe te leren...)
Wacht eens.

Als je een kat bent en dit boek kunt
lezen, moet dat betekenen dat je een
duif hebt gegijzeld, zodat je die met een
smoesje kunt overhalen om het Koekeroe
in 'Miauw' te vertalen. Ik eis dat je de
gegijzelde duif onmiddellijk vrijlaat. Dit
boek bevat ZEER GEHEIME ideeën die een
kat NIETS aangaan.

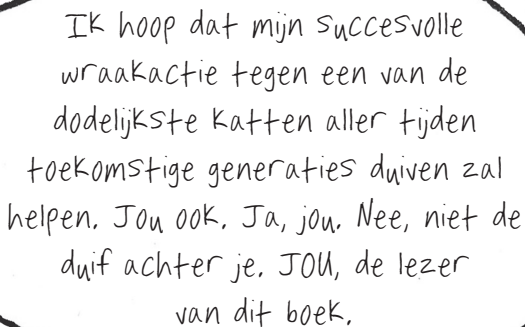
Daaf Duifs gelofte aan alle duiven

Dit is het waargebeurde verhaal
van hoe ik, Daaf Duif, Rotkat
heb verslagen, met hulp van mijn
betrouwbare typist Dribbel.

Dat ben ik,
trouwens.

IK hoop dat mijn succesvolle
wraakactie tegen een van de
dodelijkste Katten aller tijden
toekomstige generaties duiven zal
helpen. Jou ook. Ja, jou. Nee, niet de
duif achter je. JOU, de lezer
van dit boek.

Ga je het nog hebben over...

Hou je snavel, Dribbel,
IK heb Rotkat verslagen. Meer
hoeft niemand te weten..

Daaf ergert zich.
Hij zet altijd zijn veren op
als hij zich ergert.

Waar was ik
gebleven?

Je hoopt dat alle duiven iets
aan je verhaal hebben.

Klopt. En dat zal
ook zo zijn. Daarom moet jij alles
opschrijven, Dribbel. Vanaf het
allereerste begin.

hoe het begon

Miljarden jaren geleden, voordat er duiven bestonden, was het heelal niets dan . . .

IK bedoelde het begin van dit verhaal, Dribbel! Niet het begin der tijden.

1

Oké, dan.

Het begin van dit verhaal

Daaf en ik waren weer eens op croissantjesroofocht. Zoals we dat al bijna honderd keer hadden gedaan.

Trouwens, zo heb ik Daaf ook leren kennen: op croissantjesroofocht. Daaf vertelde mij toen dat hem kort daarvoor een heldenmedaille was toegekend. Hij droeg 'm altijd.

(Maar later hoorde ik een gerucht dat het gewoon een kroonkurk was die met kauwgom aan hem vast was blijven plakken toen hij een keer vast kwam te zitten in een vuilniszak.)

Daaf kwam net vanaf de andere kant van de vijver aanvliegen toen we tegelijkertijd een halve croissant onder een bankje zagen liggen. We doken allebei op een gat tussen twee planken af en landden precies op hetzelfde moment.

En daar bungelden we dan, ondersteboven tussen twee planken. En terwijl we geen kant uit konden, hapte er een enorme gans in onze croissant en waggelde ermee weg. Een gans! Het moet toch niet gekker worden.

Die croissant hebben we
nooit meer teruggekregen,
hé?

Daaf!

Wat?

wil je dat ik dit
verhaal vertel?

Sorry, Dribbel.
Ga je gang.

Zoals ik net al wilde zeggen, hebben we onze croissant nooit meer teruggekregen. We haalden die gans nog wel in, maar ganzen hebben een groot nadeel. Van dichtbij zijn ze namelijk een stuk groter dan wanneer je ze vanaf een afstandje ziet. En ze kunnen fel pikken. Na afloop van dat gevecht mochten we blij zijn dat we al onze veren nog hadden.

Sinds die dag zijn Daaf en ik dikke vrienden.

Ben je al bij het gedeelte dat ik bijna doodging?

Onderbreek me niet steeds! Ik wilde er net over beginnen, maar jij verpest het verhaal steeds door van alles te verklappen!

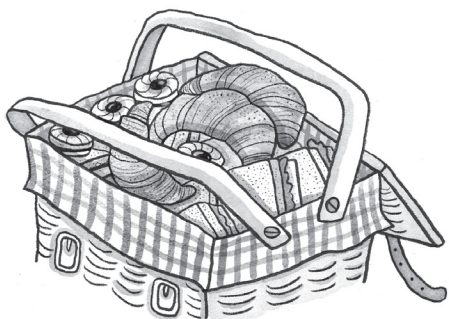

Waar was ik gebleven? O ja. De dag waarop we Rotkat tegenkwamen. Tijdens onze honderdste croissantjesroofocht.

Die ochtend was het heerlijk zonnig, en Daaf en ik hadden vreselijke honger. Genoeg honger om in onze eigen veren te willen pikken. Echt erg. Het enige wat we voor ontbijt hadden gegeten, waren de natte broodkruimels die een Minimens had voorgekauwd en uitgespuugd, plus een ietsiepietsierig stukje krentenbol dat we van een eend hadden weten af te pakken.

Toen zag ik opeens een Damesmens. We konden ons geluk niet op. Iedereen weet immers dat Damesmensen altijd broodkorstjes bij zich hebben. Daaf zei dat hun handtassen daarvoor bedoeld waren.

Daaf en ik trippelden naar haar toe en probeerden

vriendelijkheid en honger uit te stralen.

Zonder enige haast maakte het Damesmens de gesp van haar picknickmand los.

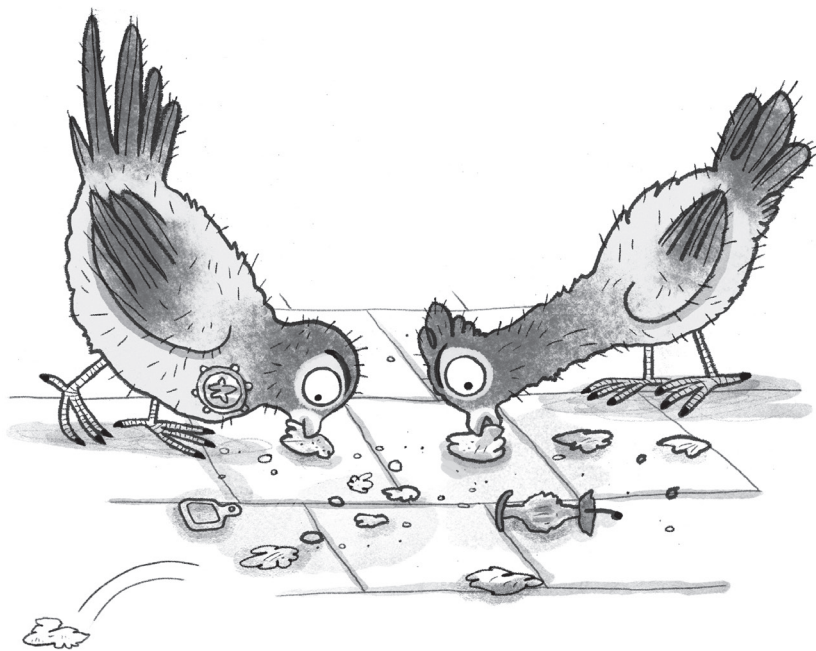
Er zat veel meer in dan alleen brood! In de mand zagen we een schat aan croissantjes, belegde broodjes en koekjes. En het waren nog jamkoekjes ook. Mijn lievelingskoekjes.

‘Kom mee,’ zei ik, terwijl ik dichterbij hupte. Het Damesmens zag ons. ‘Goeiemorgen.’ We zeiden niets terug, want we spreken geen Mens.

‘Willen jullie een stukje croissant?’ vroeg ze.

Natúúrlijk wilden we dat.

Ze las onze gedachten en scheurde een goudbruin knapperig stukje af dat ze onze kant uit gooide. De verrukkelijke kruimels landden bij onze pootjes en we slokten ze zo snel mogelijk op om onze pijnlijk lege maag te vullen. Heel langzaam kwamen we nog iets dichterbij de mand, in de hoop

dat we nog één of twee baksels konden bemachtigen voor het avondeten.

‘Jullie hebben zeker honger,’ zei het Damesmens, en ze gooide stukjes brood onze kant uit.

Daaf koerde en kwam nog dichterbij. ‘Kom op,’ zei hij, en hij knikte me toe.

Ik ving een zweem van iets afgrijselijks op. ‘Wat is dat?’

‘Wat?’

‘Die stank...’

‘Sorry,’ zei Daaf, en hij bewoog zijn staartveren op en neer. ‘Ik ben bang dat die shoarma uit de vuilnisbak, van gisteravond...’

‘Niet díé stank...’

De walgelijke geur werd steeds sterker,

brandde in mijn snavelgaten en prikte in mijn ogen.

‘Stop!’ riep het Damesmens. ‘Hier blijven, jij!’

Vanachter de picknickmand schoot iets rood-wits tevoorschijn, en ik voelde scherpe nagels over mijn veren krassen. Die scherpe walm van gras en pies kon maar één ding betekenen: een kat.

Klauwen prikten in mijn rug. Ik rende weg, zette me af en fladderde voor mijn leven. Onder me zag ik draden spuug glimmen op scherpe hoektanden toen de rode haarbal opsprong. Zij had blijkbaar ook honger.

